

De bescherming en de naleving van de mensenrechten is in voortdurende evolutie. Beleidsmensen én burgers dienen steeds alert te blijven voor de richting die deze evolutie uitgaat. Of het nu gaat om mensen in verre landen die nog de meest fundamentele rechten ontberen, of om misschien minder onmiddellijk zichtbare aantastingen in onze eigen leefwereld, staat alleszins één ding vast: mensenrechten zijn en mogen geen rustig bezit worden.

F. Hutsebaut

J.R. Toman, P.K.h.c., De politiehond in dienst van de mens, Woef-Handboek, Inter-canis Brussel, 1983.

Dit boek behoort ongetwijfeld tot de betere uitgaven over 'politiehonden' en is zonder meer een standaardwerk voor eenieder die in dit domein activiteiten ontplooit of ambities koestert.

De auteur heeft zijn kennis, ervaring en doorzicht in deze materie neergeschreven op een bevattelijke en toch grondige wijze. Hij is zichzelf daar trouwens terdege van bewust zoals herhaaldelijk blijkt. Dat hij hierbij bestendig uiting geeft van zijn grote liefde voor honden hoeft eigenlijk geen verwondering te baren.

De theorieën, methodes en standpunten die door J.R. Toman vooropgesteld worden kunnen grotendeels zonder betwisting bijgetreden worden.

Niettegenstaande al dit positieve moeten toch enkele schaduwzijden vermeld worden.

Vooreerst zou het werk zeker baat gevonden hebben bij een betere structurele indeling. Vooral in het begin van het boek is dit merkbaar en zijn bepaalde overgangen zeker niet als vlot te betitelen. Misschien was het de bedoeling afwisselend algemene en technische delen te brengen, doch dit werkt toch wat al te storend. Evenzo dient vermeld te worden dat de auteur bepaalde stokpaardjes te vaak berijdt (hoe goed de politiehondenschool van Brussel wel is, ook al is dat de waarheid, hoe veel burgerclubs enkel oog hebben voor sensatie, spektakel en aanzetten tot bijten, dat de auteur altijd wil aanvaarden dat iemand anders wat beters vooropstelt maar dat die dat dan met de hond moet bewijzen, enz.). Het boek had wat luchtiger kunnen zijn indien die herhalingen achterwege gebleven waren.

Het is eveneens spijtig dat de schrijver zich wat de politiediensten in België aangaat, beperkt tot de Brusselse politie. Ook andere korpsen leveren zeer goed werk met politiehonden (o.a. de gemeentepolitie van Charleroi) en aan het bestaan van honden in de rijkswacht wordt geen woord gewijd. Nochtans had de auteur bij dit korps, dat gewoon doodgezwegen wordt, zeker enige informatie kunnen opdoen om het zeer mager hoofdstukje over de narcotica honden wat beter te stofferen.

B.W.